

kære Minder hos ham, — og de to Søstre stødte hemmeligt til hinanden med Albuen.

Det var forresten daarligt nok, at den ene kunde høre, hvad den anden sagde, saadan larmede Blæsten med deres Klæder. Det varede derfor heller ikke længe, før de bestemte sig til at gaa ned.

Da Skoven igen havde lukket sig omkring dem, standsede de et Øjeblik for at hæge sig lidt. Vinden havde huseret slemt med de unge Pigers Frisyrrer, navnlig var Ingers ilde tilredt. Hun maatte tage begge sine Handsker af for at faa lidt Skik paa Haaret, og da hun netop stod med Hattenaalen i Munden og Veninderne var beskæftigede med deres eget, bad hun Per om at holde dem for hende saalænge. Hun tænkte ikke det mindste derved, men de to Søstre saa straks til hinanden; og mere end een Gang paa Tilbagevejen gennem Skoven fandt de Anledning til igen at puffe til hinanden med Albuen.

Da de naaede Festpladsen, var Mødet igen begyndt. Paa Ta-lerstolen stod en høj, alvorligt udseende Mand med mørkt Haar og Skæg. Det var Forstander Broager, Lederen af en i Nabolaget liggende Højskole og Pastor Blombergs Medbejler til Folkeyndesten der paa Egnen, navnlig mellem Ungdommen.

Stille anbragte de unge Piger sig paa deres forrige Pladser under Træerne, og Inger skottede ned til sin Moder, — hun var pludselig bleven lidt betænkelig ved Fraværelsen, der jo ogsaa havde trukket meget længere ud, end hun havde tænkt sig. Til al Lykke saae det ud til, at Moderen ikke havde savnet hende; hun sad fuldkommen rolig og syntes ganske optaget af Højskoleforstanderens Tale.

Dette var hun paa sin Maade virkelig ogsaa. Pastorinden vaagede med Skinsyge over sin Mands Anseelse som Foredragsholder. Skønt ingen nogensinde kunde se det paa hende, var hun nervøs, hvergang andre og navnlig naar Højskoleforstanderen skulde tale; og dette var Grunden til, at hun trods Pers Tilstedeværelse ikke i Mellemtiden havde tænkt paa at se efter sin Datter.

Noget lignende var forresten Tilfældet med Pastor Blomberg